

Sygn. akt **III AUa 617/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **G. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji G. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt IV U 1872/20

oddala apelację.

	sędzia Marta Sawińska	
--	-----------------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 11.09.2020r. Znak (...) odmówiono wnioskodawczyni G. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w orzeczeniu z dnia 27.07.2020r. uznał wnioskodawczynię za osobę całkowicie zdolną do pracy zarobkowej, zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Odwołanie od ww. decyzji złożyła G. D. wnosząc jednocześnie o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznania jej prawa do renty, wywodząc, że istniejące u niej schorzenia powodują, iż jest ona osobą częściowo niezdolną do pracy.

Wyrokiem z 31.03.2021 r., sygn. akt IV U 1872/20 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił odwołanie.

Podstawą powyższego orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawczyni G. D. urodzona (...), pracownik administracji, złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w dniu 03.06.2020r. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.01.2019r.

Na dzień zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia wnioskodawczyni uprawniona była do świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 09.07.2020r., posiadała wymagany okres składkowy i nieskładkowy uprawniający do przyznania świadczenia.

W celu ustalenia, czy wnioskodawczyni jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, poddana została badaniu kontrolnemu przez lekarza orzecznika organu pozwanego.

W orzeczeniu z dnia 27.07.2020r. lekarz orzecznik rozpoznał u badanej:

- zespół bólowy kręgosłupa odcinka C pourazowy,
- torbiel pajęczynówki,
- zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego.

W orzeczeniu z dnia 03.09.2020r. lekarze wchodzący w skład Komisji Lekarskiej ZUS nie uznali wnioskodawczyni za osobę co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni jest osobą całkowicie zdolną do pracy, zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Uzasadnił swoje stanowisko w sprawie wskazując, że stwierdza u wnioskodawczyni umiarkowane ograniczenie bólowe ruchomości kręgosłupa C i L-S, bez objawów rozciągowych i ubytków neurologicznych.

Po złożeniu przez wnioskodawczynię sprzeciwu, w sprawie wypowiedzieli się członkowie Komisji Lekarskiej ZUS, którzy w orzeczeniu z dnia 03.09.2020r. – nie stwierdzili długotrwałej niezdolności do pracy wnioskodawczyni z ogólnego stanu zdrowia, ani w związku z wypadkiem przy pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 11.09.2020r., znak (...) odmówił wnioskodawczyni G. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w związku z wypadkiem przy pracy.

Biegły lekarz sądowy neurolog w opinii sądowno-lekarskiej z dnia 27.02.2021r. rozpoznał u badanej następujące schorzenia:

- stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa szyjnego,
- zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego,
- chorobę zwyrodnieniową wielostawową,
- nadciśnienie tętnicze.

Biegła sądowa neurolog, po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego oraz po analizie dokumentacji medycznej stwierdziła, że wnioskodawczyni jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres 2 lat. Ustalona częściowa niezdolność do pracy wnioskodawczyni nie ma związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa ubezpieczona 15.01.2019r. Biegła neurolog wyjaśniła, że niezdolność do pracy związana z wypadkiem była okresowa, do dnia 09.07.2020r. Biegła szczegółowo uzasadniła swoje stanowisko w sprawie, podkreślając, że w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawczyni jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie G. D..

Sąd Okręgowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie kwestią sporną było to, czy wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 252 ze zm.) oraz, czy ta niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Następnie podkreślił, że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do przekwalifikowania.

W dalszej części uzasadnienia podniósł, że w myśl art. 13 ww. ustawy – przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowej sprawie, przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, iż odwołująca G. D. jest osobą częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia, bez związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd I instancji podał, że w pełni podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego neurologa, który wskazał, że wnioskodawczyni jest osobą częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Opinia ta została sporządzona wnikliwie i rzetelnie. Wyczerpująco i szczegółowo wyjaśnia istotę stanu zdrowia wnioskodawczyni, z uwzględnieniem posiadanych przez biegłą wiadomości specjalnych. Przed wydaniem opinii biegła zapoznała się z dostarczoną jej dokumentacją. Przeprowadzając bezpośrednie badanie miała okazję do osobistego kontaktu z wnioskodawczynią, oceny przedstawionego przez nią wywiadu. Dysponowała wszelkimi informacjami umożliwiającymi jej wydanie trafnej opinii i informacje te w sposób prawidłowo wykorzystwała. Biegła sądowa neurolog w wydanej opinii stwierdziła, że częściowa niezdolność do pracy wnioskodawczyni nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019r. poz. 1205).

Sąd Okręgowy podkreślił, że w przypadku sprawy dotyczącej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, konieczne jest ustalenie istnienia niezdolności do pracy, a następnie związku pomiędzy niezdolnością do pracy a wypadkiem.

Z przepisu art. 58 ww. ustawy wynika bowiem, że w zakresie nieuregulowanym ustawą, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 11.09.2020r. jest, w ocenie Sądu I instancji, prawidłowa. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła odwołująca G. D. zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do przyznania wnioskowanego świadczenia - renty o niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15.01.2019 r.,
2. naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez nie uwzględnienie opinii biegłego lekarza w zakresie ortopedii i traumatologii znajdujących się w aktach sprawy.

Nadto odwołująca wskazała, że w załączniku do apelacji przedkłada opinię biegłego lekarza sądowego neurologa - tego samego, który sporządził opinię dot. sprawy nie przyznania renty o niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy

z dnia 15.01.2019 r. wykonaną 13.04.2021 r., a doręczoną odwołującą 23.04.2021 r. do sprawy sygnatura akt IV U 315/20, dotyczącej ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy, w której stwierdzono procentowy stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, w związku z następstwami zdarzenia z dnia 15.01.2019 r. tj. wypadkiem przy pracy, który według oceny lekarza wynosi 7%. i potwierdza opinię w tej sprawie biegłego lekarza w zakresie ortopedii i traumatologii.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31.03.2021 r. (sygnatura akt I U 1872/20 i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uznanie zasadności przyznania renty o niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31.02.2021 r. (sygn. akt IV U 1872/20) i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na apelację odwołującej organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez odwołującą apelację okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a także wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy i trafnie ocenił wiarygodność i moc dowodów, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własną, w pełni podzielając wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie tego, czy odwołująca jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 15.01.2019 r.

W świetle art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Przesłanką konieczną nabycia prawa do tego świadczenia jest stwierdzenie niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która to niezdolność musi pozostawać w związku z wypadkiem.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.) Sąd powinien w tym zakresie dopuścić dowód z opinii biegłych, a tym samym nie może - wbrew opinii biegłych - opierać ustaleń w tym zakresie ani na własnym przekonaniu ani na przekonaniu strony (wyroki Sądu Najwyższego z 14.03.2007r., III UK 130/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 113; z 08.05.2008 r., I UK 356/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 238; z 14.05.2009 r., II UK 211/08). Z kolei zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych Sąd może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia opinii. Nie budzi wątpliwości, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy - w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (wyroki SN z: 12.04.2000 r., II UKN 498/99, OSNAP 2001 nr 19, poz. 597; 07.07.2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006 nr 56, poz. 97).

Sąd I instancji w niniejszej sprawie przeprowadził dowód z opinii biegłej sądowej z dziedziny neurologii M. D., która rozpoznała u odwołującej następujące schorzenia: stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa szyjnego, zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, chorobę zwyrodnieniową wielostawową, nadciśnienie tętnicze. Po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego oraz po analizie dokumentacji medycznej biegła sądowa neurolog stwierdziła, że wnioskodawczyni jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres

2 lat, natomiast ustalona częściowa niezdolność do pracy wnioskodawczyni nie ma związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa ubezpieczona 15.01.2019r. Biegła neurolog wyjaśniła, że niezdolność do pracy związana z wypadkiem była okresowa, do dnia 09.07.2020r. Biegła szczegółowo uzasadniła swoje stanowisko w sprawie, podkreślając, że w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawczyni jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy, ale z ogólnego stanu zdrowia.

Mając na uwadze treść zgłoszonych w apelacji zarzutów Sąd Apelacyjny postanowił (w postanowieniu z dnia 16.11.2021r.) uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej neurolog dr n. med. M. D. (na podstawie stanu akt). Sąd zobowiązał biegłą m.in. do szczegółowego odniesienia się do zarzutów ubezpieczonej zawartych w piśmie procesowym z dnia 25.03.2021 r. i ostatecznego wyjaśnienia czy biegła podtrzymuje złożoną opinię czy też dokonuje zmiany wniosków końcowych – i na jakiej podstawie opiera swe ostateczne stanowisko w sprawie.

Po zapoznaniu się z całością dokumentacji dołączonej do akt po złożeniu opinii z dnia 27.02.2021 r. biegła podtrzymała swoją dotychczasową opinię w całości. Biegła sądowa podała, że wnioskodawczyni uległa wypadkowi przy pracy w dniu 15.01.2019r. Badania MR kręgosłupa szyjnego z dnia 17.03.2019r i 10.05.2019r wykazało wielopoziomowe zmiany dyskopatyczne i zwyrodnieniowe, osteofity zwężające otwory międzykręgowe, torbiele oponowe w otworach międzykręgowych, natomiast zmiany te nie powstały w wyniku urazu z dnia 15.01.2019r. Uraz przeciężeniowy nasilił dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i wnioskodawczyni otrzymała 7% uszczerbku na zdrowiu, ale nie powoduje to uznania długotrwałej niezdolności do pracy. Biegła sądowa zaakcentowała, że uraz z dnia 15.01.2019r nie stanowi podstawy do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na okres dłuższy niż został orzeczony. Z kolei przyczyną długotrwałej niezdolności do pracy jest stopień zaawansowania choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

Następnie postanowieniem z 21.06.2022 r. Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i przeprowadził dowód z opinii innego biegłego neurologa (Sekcja Lekarska Sadu Okręgowego w Poznaniu) na okoliczność: czy wnioskodawczyni jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy (co oznacza utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.01.2019r., a w przypadku odpowiedzi pozytywnej czy niezdolność do pracy jest trwała, czy okresowa; jakie okoliczności i dokumenty na to wskazują; z powodu jakich schorzeń; jaka jest data powstania niezdolności do pracy, czy słuszne jest orzeczenie lekarza orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS. Przy czym Sąd zobowiązał biegłego do sporządzenia opinii po badaniu odwołującej oraz po analizie całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych i aktach sądowych. Zobowiązano biegłego również do odniesienia się do treści dotąd złożonych w sprawie opinii biegłej neurolog.

Biegły sądowy z dziedziny neurologii dr A. G. w opinii podał, że odwołująca w dniu 15.01.2019 r. przeżyła w pracy przy przesuwaniu w pozycji нефизjologicznej, w przodopochyleniu i skręcie tułowia, drukarki komputerowej. Stan taki mógł skutkować urazem skrętnym odcinka szyjnego kręgosłupa, który spowodował okresowo zaostrzone dolegliwości bólowe z odcinka szyjnego kręgosłupa i okresową, co najwyżej kilkumiesięczną, niezdolność do pracy. Podkreślił natomiast, że podstawowym jednak schorzeniem odwołującej są samoistne wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne zarówno szyjnego jak i lędźwiowo-krzyżowego odcinka kręgosłupa, których w żaden sposób nie można powiązać przyczynowo-skutkowo z tym urazem, rozwijające się i stopniowo nasilające przez okres wielu lat. Biegły sądowy z dziedziny neurologii wskazał, że dodatkowo dolegliwości z szyjnego odcinka kręgosłupa zwiększone są u odwołującej istnieniem torbieli pajęczynówki w odcinku C7-Th3 kanału kręgowego, zmiany morfologicznej najczęściej o charakterze wczesnonabytym w okresie okołoporodowym lub w innych wczesnych fazach rozwoju, zmiany nie mogącej mieć żadnego tła pourazowego, wykrytej jak gdyby „przypadkowo” w trakcie badań obrazowych odcinka szyjnego kręgosłupa, która „sama z siebie” nie powinna dawać żadnych objawów klinicznych (badania obrazowe - bez ucisku na korzenie nerwowe i bez zmian ogniskowych w rdzeniu kręgowym), może natomiast potęgować objawy bólowe wraz z narastaniem zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych kręgosłupa powodować bardziej odczuwalne dolegliwości. Biegły zauważył, że zarówno organa orzecznicze ZUS jak i biegli sądowi z tytułu tego wypadku przy pracy orzekli jedynie niskoprocentowy (odpowiednio 5% i 7%) długotrwały uszczerbek na zdrowiu (z czym biegły zgadza się całkowicie), a więc uszczerbek na zdrowiu nie mogący skutkować długotrwałą bądź trwałą niezdolnością do pracy z tego powodu. Biegły wskazał, że sprawność organizmu odwołującej jest względnie

zadowolająca, stwierdza się jedynie bólowe ograniczenie ruchomości odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa bez objawów zespołu korzeniowego i/lub objawów ubytkowych neurologicznych. Biegły podkreślił, że stan taki, dla osoby powiadającej wyższe wykształcenie administracyjne i pracującej jako pracownik biurowy nie skutkuje - nawet jeśli przyjąć, zupełnie hipotetycznie, że wszystkie zgłaszane przez odwołującą dolegliwości „odkręgosłupowe” spowodowały wypadek przy pracy z dnia 15.01.2019 r, to odwołująca nie byłaby osobą długotrwale niezdolną do pracy zgodnie z posiadanym wykształceniem i w charakterze jak uprzednio.

Zwrócić uwagę należy, że żadna z wydanych w niniejszej sprawie opinii (zarówno opinia biegłej neurolog M. D. jak i biegłego sądowego neurologa A. G.) nie potwierdziła, by odwołująca G. D. była niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.01.2019r. - jak wskazywała podczas postępowania odwołująca.

Sąd Apelacyjny ocenił obie opinie biegłych jako przydatne dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sporu. Sąd Apelacyjny przyjmuje, że ostateczne ekspertyzy były jasne, sporządzone w oparciu o szczegółowo zebrane wywiady i odpowiedzi na stawiane w tezach dowodowych pytania, a tym samym przedstawiony do oceny problem i wnioski oparte są na fachowej wiedzy medycznej. W kwestiach wymagających wiadomości specjalnych – a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia choroby i niezdolności do pracy – sąd winien się posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 09.05.2000 r., IV CKN 1209/00, LEX nr 52621).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że zarzuty podniesione przez odwołującą w apelacji jako nietrafione nie zasługiwały na uwzględnienie. Odnosząc się do opinii biegłych sądowych powołanych w sprawie odwołująca wskazywała, że są one krzywdzące dla odwołującej, bowiem jest ona niezdolna do pracy z uwagi na schorzenia, które obecnie u niej występują. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wszystkie te twierdzenia odwołującej stanowiły wyłącznie o jej subiektywnym podejściu do sprawy, a także prowadzą do wniosku, że odwołująca nie jest w stanie zaakceptować tego, że wyrok sądu nie jest dla niej korzystny i w dalszym ciągu powiela swoje zarzuty.

Argumenty przedstawione w apelacji zmierzają de facto do uzyskania od biegłych opinii medycznych, zgodnych z osobistą oceną odwołującej własnego stanu zdrowia i jej związku przyczynowo-skutkowego z wypadkiem z 15.01.2019r. Takie stanowisko ubezpieczonej świadczy o tym, że nie przyjmuje ona, iż Sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z 13.05.1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601).

W ocenie Sądu Apelacyjnego wobec jednoznaczności opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji jak i przed Sądem Apelacyjnym (w tym również opinii uzupełniających), nie było konieczności powołania kolejnych biegłych sądowych celem sporządzenia opinii. Zarzuty odwołującej w zakresie opinii biegłych w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opiniach, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii. Podkreślenia wymaga, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonująca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSPiKA 1975, Nr 5, poz. 108). Odmienne stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439). Nadto wskazać należy, że Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z 13.10.1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62). Sąd orzekając o niezdolności do pracy, nie może opierać się jedynie na własnej wiedzy oraz doświadczeniu i w zakresie ustalenia niezdolności jest zobowiązany przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu właściwej dla danej sprawy specjalności medycznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2009 r., II UK 106/09, Lex nr 558589).

Podkreślić należy również, że opinie biegłych lekarzy sądowych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób

wyjaśnili przedstawione przez Sąd I instancji zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje, że aby podważyć wartość dowodową opinii biegłych, należy przedłożyć konkretne zastrzeżenia, które uniemożliwiłyby pozytywną ocenę tego dowodu z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego (art. 232 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny akcentuje, że warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (wyrok Sąd Najwyższego z 20.05.2004r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43). Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że zaistnienie po wydaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji nowych okoliczności, które wskazują na pogorszenie stanu zdrowia, bądź na powstanie nowych schorzeń może jedynie stanowić podstawę nowego wniosku do organu rentowego o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Podkreślić należy, że w przypadku sprawy dotyczącej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, konieczne jest ustalenie istnienia niezdolności do pracy, a następnie związku pomiędzy niezdolnością do pracy a wypadkiem. W niniejszej sprawie zarówno biegła sądowa neurolog M. D. jak i biegły sądowy neurolog A. G. stwierdzili, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.01.2019 r. ani całkowicie, ani też częściowo, a zatem brak było podstaw do przyznania jej prawa do renty w zw. z wypadkiem przy pracy.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 235² § 3 k.p.c. pominął wnioski dowodowe zawarte w piśmie procesowym odwołującej z dnia 05.01.2022 r. (m.in. wyniki badań gastrokopii) jako nieprzydatne dla wykazania faktu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 15.01.2019 r.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny zaznacza, że choć z opinii biegłych sądowych sporządzonych w niniejszej sprawie wynika, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.01.2019r., to stan jej zdrowia oraz występujące u niej schorzenia mogą stanowić co najwyżej podstawę do orzeczenia u niej częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne apelującej G. D. były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

sędzia Marta Sawińska